

50 år og antimission

Netop i disse dage er det - hvis man følger den jødiske kalender - 50 år siden staten Israel blev oprettet. At staten Israel blev oprettet, og at staten Israel stadig eksisterer, glæder vi os over. Og derfor er det for os som Israelsmission helt naturligt at ønske staten Israel tillykke med det runde tal.

Nu kan man se på *staten* og på *Israel* på mange måder. Uanset om man mener at *staten* Israel er opfyldelse af gammeltestamentlige profetier eller ej, så er i hvert fald *Israel* som både fortidig og nutidig »størrelse«¹ vigtig for den kristne kirke. Glemmer vi det, går det ud over vor krist-

ne identitet.

Igen: Uanset om man ser *staten* Israel som opfyldelse af gammeltestamentlige profetier eller ej - i Den Danske Israelsmission er der plads til ret så varierende syn på dette spørgsmål - og selvom man har en grundlæggende sympati, ja, endog udtrykker kærlighedserklæringer til »staten«² - hvordan man så end får afleveret sådanne kærlighedserklæringer - og selvom man støtter staten Israels fortsatte eksistens og dens ret til beståen - så er *staten* Israel ikke en entydig størrelse. Som iagttagelse er dette en ren og skær banalitet. Men indimellem har jeg brug for at få tin-

gene skåret ud i pap - om ikke andet så for min egen skyld.

Og i forlængelse heraf: Selvom *staten* Israel er en *jødisk* stat, betyder heller ikke dette at det er en entydig størrelse. Dels eksisterer der i Israel og i den jødiske verden som sådan mange opfattelser af hvad »jødisk«³ og »jødedom«⁴ er. Og dels fungerer den demokratiske stat Israel på de allerfleste områder som en pluralistisk stat hvor mange og modsatrettede opfattelser brydes.

Siger man at man støtter *staten* Israel, giver man selvfølgelig et signal, men i konkrete tilfælde skylder man sig selv at definere hvilken del af

staten Israel man støtter, hvilke tendenser man hilser velkommen, hvilke grupperinger man ængstes for. Enhver jødisk israeler må gøre det samme. Støtter man fx dem der er parate til at afgive land for fred, er man naturligvis imod dem der ikke vil give en tomme fra sig af det landområde som *staten* Israel kontrollerer nu. Begge jødiske parter er grundlæggende enige om at staten Israel skal eksistere, men de er grundlæggende uenige om hvordan de faktiske problemer skal løses.

Heller ikke disse iagttagelser er epokegørende nye. Nu ser landsstyret for Den Dan-

ske Israelsmission det naturligvis ikke som sin opgave at komme med politiske tilkendegivelser eller hule løsningsforslag til den politisk indviklede situation i Mellemøsten. Landsstyret er forpligtet på så langt Israelsmissionens ressourcer rækker, at være med til at bringe det bedste vi har fået fra Israel, tilbage til Israel. Og er man enige i at jøder lige så vel som alle andre folkeslag - os selv inklusive - har brug for evangeliet om jøden Jesus og vil støtte denne sag, er man meget velkommen i Den Danske Israelsmission.

Men: som landsstyre og som bevægelse kommer man alligevel ikke uden om at tage

50 år og antimission

stilling til nogle sager som er politiske og har politiske implikationer i Israel. Vel tror vi ikke at vi kan ændre meget i Israel. Men vi kan tilkendegive støtte til nogle i Israel hvis de føler sig truet på deres tro på Jesus som Messias. Vi mener faktisk det er vores pligt.

I det sidste års tid har vi været i en situation hvor vi måtte tage klar stilling til hvordan vi skulle handle i forbindelse med den såkaldte antimissionslov som blev fremsat til behandling i Knesset i foråret 1997, og som - hvis den var blevet vedtaget - ville gøre det strafbart at udtrykke sin tro på skrift i Israel. Vi har i denne sag entydigt støttet

de messianske jøder i deres kamp mod dette urimelige lovforslag. Men hermed har vi altså også entydigt stillet os i et modsætningsforhold til de kræfter i staten Israel som på urimelig vis har forsøgt at lovgive imod messianske jøder og andre kristnes ret til at proklamere deres tro, en ret som vi ikke kan se som andet end en simpel menneskeret-tighed.

Dette siges som forklaring til de af vore venner som måske har undret sig over en noget skarp tone i flere af de indlæg der er blevet bragt om denne sag i Israelsmissionens Avis. De skarpeste ord i denne sag er sagt af talsmanden

for *Messianic Action Committee (MAC)*, Baruch Maoz, selv Jesus-troende israelsk jøde. Den måde vi har kunnet støtte de messianske jøder på, har været ved at give spalteplads og ved at være behjælpelig med fx at arrangere et møde på Christiansborg mellem danske politikere og Baruch Maoz. Vi har gjort den smule vi kunne i denne sag - vi har ikke ønsket at blive medansvarlige for at messianske jøder blev gjort til tabere, hvis lovgivningen gik igennem.

Og hvordan er så afslutningen blevet på hele denne sag? Meget kort følgende: Der er i begyndelsen af april måned lavet en aftale mellem en af

de to forslagsstillere, nemlig Knesset-medlem Nissim Zvili og en række kristne grupper - omkring 50 - i Israel. Den aftale er af en sådan karakter at Zvili, som var generalsekretær for Arbejderpartiet da han fremsatte lovforslaget, har kunnet trække sit lovforslag tilbage - uden at tabe politisk ansigt. Hvordan de kristne grupperinger som aftalen er lavet med, selv forstår aftalen, er der en vis uklarhed om. Men det vigtigste er følgende:

Hverken *The United Christian Council in Israel (UCCI)* eller *The Messianic Action Committee* eller nogen messiansk menighed eller leder for den messianske bevægelse -

og naturligvis heller ikke Den Norske Israelsmission, eller den finske eller den danske - har indgået denne aftale. De mødte ganske enkelt ikke op til mødet med Zvili.

Derfor: Israel er stadig en demokratisk stat, og mission er IKKE forbudt i Israel. Nu er der for alvor noget at lykønske staten Israel med. Ganske vist ligger der et endnu mere vidtrækkende lovforslag og venter på behandling i Knesset som, hvis det vedtages, vil gøre det kriminelt at konvertere. Den sag tager vi op en anden gang. For nu til arbejdet. Og lad mig begynde med det som jeg anser for det mest glædelige.

Kai Kjær-Hansen

Uddrag af årsberetning for Den Danske Israelsmission ved årsmødet i Odense den 18.-19. april 1998

Israelsmissionens Unge (IU)

En af de mest glædelige ting på hjemmefronten er at der er stor grøde i ungdomsarbejdet. 1997 blev året hvor Israelsmissionens Unge (IU) hvad angår antallet af medlemmer, er nået op over »spærreg-rænsen« på de 400, således at de forventelig fra 1998 kan få del i støtte fra tipsmidlerne og dermed intensivere deres arbejde. Det er en flot stykke arbejde formanden, IU's bestyrelse og andre har gjort for at nå så langt. Formanden, Peter Ulrik Jensen, vil senere her på mødet aflægge sin formandsberetning. Derfor bare en enkelt bemærkning fra min side:

De fleste unge danskere der har været i Israel, kommer tilbage til Danmark med stor begejstring. Vi gamle i landsstyret har med meget stor tilfredshed kunnet konstatere at Israelsmissionens Unge selv er fuldt klar over at man ikke kan basere sit arbejde alene på begejstring. Israelsbegejstring kan bruges i et ungdomsarbejde, men et ungdomsarbejde kan ikke overleve på det. Derfor er det med stor, megen stor tilfredshed at vi noterer IU's bestræbelser på - i samarbejde med DIM - selv at tage ansvar for projekter i Israel.

Volontørerne

Og når jeg nu er ved de unge, hvorfor så ikke fortsætte med dem, nemlig med de volontører som på en eller anden måde er udsendt af Israelsmissionen. Her tænker jeg dels på dem der bistår den danske præst i Jerusalem i den danske menighed hvor de

ikke blot gør meget, men hvor Jens Arne Skjøtt også lader dem gøre og prøve meget i menigheden. Og jeg tænker på volontørerne i Haifa som arbejder på Ebenezer-hjemmet. De roses med jævne mellemrum af lederen for Ebenezer-hjemmet, Jostein Aune, i sådanne vendinger at jeg af hensyn til deres videre færd frem i livet skal undlade at citere ordene. Også fra arbejdsgiveren i Jerusalem, nemlig præsten dér, kan man høre positive tilkendegivelser frem om »hans« volontører.

Følger man kolofonen fra og med maj 1997 og indtil i dag i Israelsmissionens Avis - efter sigende en udmærket avis og almindeligvis en meget pålidelig kilde - er der følgende volontører der skal takkes for deres rigtig gode indsats.

I Haifa: Katrina Ewers, Bitten Hardonk Nielsen, Stefan Åge Nielsen, Hanne Skjølstrop Madsen, Joan Lyngholm Østergaard.

I Jerusalem: Agnethe Ehernsvård, Marianne og Peter Østergaard Jacobsen, Annette og Henrik Nordborg, Jeanette og Morten Hørning Jensen, Maria Bøge Nielsen, Janne Meldgaard Poulsen.

Ebenezer-hjemmet i Haifa

Ved udgangen af oktober måned 1997 afsluttede sygeplejerske Else Christensen sin tjeneste som ledende sygeplejerske på det kombinerede pleje- og alderdomshjem Ebenezer i Haifa. I de seks år hun arbejdede på hjemmet, investerede hun mange kræfter i sit arbejde og ikke altid under lige lette vilkår. For hendes indsat er vi Else Chri-

stensen megen tak skyldige.

Ebenezer-hjemmet blev indviet i 1975. Fra første begyndelse havde vi Søster Christiane Svendsen som udsending fra os. Senere kom andre sygeplejersker til. Vi er nu i den situation at vi ikke har en dansk sygeplejerske på Ebenezer-hjemmet. Grunden hertil er følgende:

Da landsstyret modtog Else Christensens opsigelse, henvendte vi os til Ebenezer-hjemmets internationale bestyrelse for at høre hvilke tanker man gjorde sig her for Den Danske Israelsmissions fortsatte støtte til og engagement på Ebenezer-hjemmet. Vi modtog en »ønskeseddel« med tre punkter: 1: Udsendelsen af en navngiven dansk sygeplejerske. 2: At finde en messiansk/kristen israelsk sygeplejerske. og 3: Hvis de to første muligheder ikke lykkedes, ønskede man at Den Danske Israelsmission skulle forsøge at finde en ny dansk sygeplejerske. »Ønskesedlens« punkt 1 kunne ikke opfyldes. Det kunne derimod punkt 2. Det betyder at vi fortsat støtter Ebenezer-hjemmet og også stadig føler stor forpligtelse over for dette pleje- og alderdomshjem som er enestående i sin art i Israel,

og hvor hovedparten af de omkring 30 beboere er ældre messianske jøder.

Denne udvikling - at vi ikke længere har en dansk sygeplejerske på Ebenezer-hjemmet - kan man givetvis se forskelligt på. Men i og med at landsstyret har fulgt anbefalingen fra hjemmets internationale bestyrelse, har vi altså også signaleret at det vigtigste i dansk mission er ikke at noget er dansk, men at samarbejdspartnere lytter til hinanden og følger anbefalinger fra dem der er sat til at have ansvaret for det pågældende arbejde eller den pågældende institution. Det har vi i denne sag gjort.

At vi økonomisk meget gerne ville støtte Ebenezer-hjemmet meget mere end vi gør, skal også med. I indeværende år betaler vi godt og vel for en halv sygeplejeløn samt det sædvanlige tilskud på 6.000 tyske mark.

Den danske menighed i Jerusalem

Den danske menighed i Jerusalem er en herlig og mærkværdig menighed. Mærkværdig fordi over halvdelen af menigheden skiftes ud hvert halve år. Og herlig fordi der både kommer unge der hjemmefra er vant til at gå i kirke, men også en hel del der kun kommer i kirke i Danmark når der sker noget meget sørgeligt eller meget glædeligt, men som - når de er i Jerusalem - kommer til gudstjeneste en helt almindelig lørdag eller deltager i menighedens mangfoldige aktiviteter en helt almindelig anden hverdag. Som en der selv har været præst i Jerusalem, er jeg fyldt af beundring over at den gam-

le mand - og det er man jo i unges øjne når man er over de 50 år - at den gamle mand, vores præst, Jens Arne Skjøtt, formår at bevare entusiasme og gå-på-mod i mødet med unge danskere i Israel. Landsstyret noterer med tilfredshed at vores mand i Jerusalem ser det som sin hovedopgave at forkynde evangeliet til tro og kalde til tro og udfordre unge kristne der befinder sig i Israel for kortere eller længere tid, til at være sande vidner for jøden Jesus i det miljø de befinder sig i. Vi noterer også med tilfredshed at programpunkterne ved åben-hus arrangementerne og weekenden både inkluderer møder med messianske jøder og palæstinensiske kristne. På den måde rejser unge danskere der kommer i den danske menighed, tilbage til Danmark som nogle der ikke blot har fået rejseoplevelser gennem kirken, men også er blevet udfordret til at gennemtænke den vanskelige situation der består mellem jøder og palæstinensere, også mellem messianske jøder og kristne palæstinensere. Det er ikke helt galt når en og anden Israel-fan ved afrejse fra Israel kan sige at det er gået op for vedkommende at Gud også elsker palæstinensere!

Nuvel, det kom vel ikke som det helt store chok at præstefamilien Skjøtt i foråret 1997 meddelte at de ønskede at fratræde tjenesten i sommeren 1997. Signalerne var mundtligt givet til landsstyret forud herfor. Efter først at have virket i Liberia i perioden 1980 til 1989 og fra 1989 og ti år frem i Israel vender familie Skjøtt altså næsen hjemad i 1999. Men da det først er om

over et år, skal der ikke tages afsked med dem her. Der ligger mange arbejdsdage foran dem inden 1999. Vi har ingen grund til at tro at de ikke vil udfylde dem på samme måde som de har gjort hidtil. De har i hvert fald ikke signaleret at de er på vej til at drosle ned.

I denne forbindelse vil jeg også udtrykke glæde over det fortsatte samarbejde med Felix Rejser og Unitas Rejser i forbindelse med arbejdet i Israel. Ligeledes skylder vi DKU - Dansk Kirke i Udlandet - stor tak for det gode samarbejde i forbindelse med den danske menighed i Jerusalem.

Ansættelse af ny præst til Jerusalem 1999

Igennem Israelsmissionens Avis signalerede landsstyret i oktober måned at man var interesseret i »tilkendegivelser« fra personer der kunne være interesseret i at efterfølge Jens Arne Skjøtt som dansk præst i Jerusalem fra sommeren 1999. Vi modtog fem skriftlige »tilkendegivelser«. Og jeg understreger: Hver og en af disse fem var kvalificeret til stillingen i Jerusalem. Dette er meget bemærkelsesværdigt når man betænker hvor vanskeligt andre danske missionsselskaber netop nu har med at få besat stillinger med teologer. Landsstyret førte kort tid før jul samtaler med tre af disse »tilkendegivere«. Og valget faldt på cand. theol. Jan Mortensen, studentersekretær i KFS.

Vi er meget tilfredse med at vi allerede så forholdsvis lang tid før præsteskiftet skal finde sted i 1999, har afklaret situa-

tionen angående Jens Arne Skjøtts efterfølger. Det giver os mulighed for at nytænke stillingens rammer i Jerusalem og sammen med vore samarbejdspartnere i Israel finde frem til den bedste udnyttelse af den kommende præsts ressourcer.

Men nu tilbage til Jerusalem.

Caspari Center

Præstekonon Bodil F. Skjøtt huserer fortsat mest på Caspari Center i Jerusalem, hvis opgave er at være med til at uddanne messianske jøder og præge den teologiske tænkning blandt messianske jøder. Desuden tilrettelægger Caspari Center en række kurser for udlændinge, udgiver bøger på engelsk og forestår redaktionen af tidsskriftet Mishkan. Disse sidste tre ting er Bodil F. Skjøtt involveret i og har et meget stort ansvar for at de bliver virkeliggjort.

Med sin gode pen leverer hun den ene gode artikel efter den anden til Israelsmissionens Avis og mange andre tidsskrifter, danske så vel som internationale.

Rygtet vil vide at man fra Caspari Centers side er så glade for det arbejde som Bodil F. Skjøtt leverer - og at man har så svært ved at forestille sig hvordan hun skal erstattes i 1999 - at man seriøst arbejder med planer om på en eller anden måde at involvere hende i Caspari Centers arbejde - også efter at familien Skjøtt har forladt Israel i 1999. I vore tider er der både hyppige flyafgange til Israel, og noget der hedder telefon, fax og e-mail.

Nuvel, rygter kan man ikke rigtig forholde sig til. Men er

de rigtige, vil vi fra Den Danske Israelsmission udtrykke at det lyder som er en rigtig god idé som vi meget positivt vil overveje at støtte.

Og som jeg udtrykte med hensyn til Ebenezer-hjemmet, udtrykker jeg det samme med hensyn til Caspari Center: At vi økonomisk meget gerne ville støtte Caspari Center meget mere end vi gør. I indværende år er det i kroner og øre næsten det samme som vi støtter Ebenezer-hjemmet med.

Valg til landsstyret

Efter ti år som landsstyremedlem har Kirsten Paaske nu fundet tiden inde til at udtræde af landsstyret. Hun har, som jeg udtrykker i min tak til hende i Israelsmissionens Avis, altid været på vagt når pengesager blev drøftet, således at missionens penge blev brugt på den bedste måde, nemlig til missionsarbejde. Vi kommer til at savne hende og

hendes milde væsen når gemytterne går højt i landsstyret.

I hendes sted indtræder Peter Schmidt, en person der ikke er helt ukendt med Israelsmissionens arbejde. Som vist nok alle ved, var Peter Schmidt i årene 1981-95 Israelsmissionens landssekretær og udførte et meget pligtopfyldende arbejde. Nu glæder vi os til at få del i Peter Schmidts erfaring og arbejdsindsats i landsstyret.

De to i Christiansfeld

De to eneste fuldtidsansatte medarbejdere vi har her i Danmark, arbejder i og ud fra sekretariatet i Christiansfeld, og det er generalsekretær Heinrich Pedersen og landssekretær Evald Kjær Knudsen. Ofte er det vist sådan i en organisation at jo færre medarbejdere der er, desto mere kræves der af dem. I hvert fald er det sådan i Israelsmissionen. Om Evald Kjær Knud-

sen og Heinrich Pedersen altid føler at vi i landsstyret er så venlige og forstående over for dem som de kunne ønske, er en anden sag! Vi er klar over at vi forventer meget af jer og stiller store krav til jer. Krav om at I har orden i regnskabet og hele tiden er ajour, at afmeldinger og tilmeldinger på Israelsmissionens Avis udføres prompte, at I giver Israelsmissionens Unge en hjælpende hånd når de trænger til det, at I holder møder, at I tænker nye tanker og iværksætter nye projekter, at I fører ansættelsessamtaler med nye volontører og følger op når de vender tilbage til Danmark, at I varetager de forpligtelser I har i Ydre Missions Hus, at I varetager forbindelsen til vore internationale samarbejdspartnere - og alt det andet!

Vi er meget tilfredse med jeres indsats og takker jer her meget for den.

Nye love for Israelsmissionen

Lovstof er ikke just det mest morsomme at berette om. Alligevel skal sagen naturligvis inkluderes i en årsberetning. Israelsmissionens landsstyre har i 1997 arbejdet med lovene således at de nye love kan sættes til afstemning her ved årsmødet i Odense den 18. april 1998. Det vender vi senere på eftermiddagen tilbage til.

De nye love er en meget mild revision af de nugældende. Allerede i slutningen af 80'erne blev et lovudvalg nedsat. Grunden var at der i det daværende landsstyre gjorde sig forskellige opfatters gældende vedrørende tolkningen af paragraffen om suppleanter til landsstyret, samt om hvorvidt lovene altid var blevet overholdt ved at man havde sikret sig at der rent faktisk fandtes suppleanter. Det dengang nedsatte lovudvalg kom imidlertid ikke rigtig i gang med arbejdet. I foråret 1997 blev et nyt lovudvalg nedsat.

For at gøre en lang historie

kort: Intet afgørende er ændret vedrørende formål og grundlag. Hvis dette havde været tilfældet, var det ikke blot rimeligt, men bydende nødvendigt at der var sat megen tid af til behandling af dette punkt her på årsmødet. Revisionen er mest af alt en ajourføring til virkeligheden. I formålsparagraffen tilføjes at Israelsmissionen også samarbejder med *messianske jøder*, hvilket Israelsmissionen jo gør. Hvad angår Israelsmissionens *kredse* og *kredsforbund*, så bibeholdes disse, men de reviderede love gør det enklere at organisere sig. Vedrørende *valg til landsstyret* opereres der ikke længere med suppleanter. Med andre ord: udgår et medlem af landsstyret i utide, vælges et nyt ved førstkommende årsmøde.

Navnet Den danske Israelsmission bibeholdes naturligvis. Dog skal vi til at lære at skrive »danske« med stort »D«, hvis lovene altså bliver vedtaget af årsmødet her i Odense.

Kai Kjær-Hansen